

Маргрета ГРИГОРОВА

ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”, Велико Търново, България

e-mail: margretag@yahoo.com

ГЕОРГИ ДИМОВ (1918–1994) В СВЕТЛИНАТА НА ВЕКОВНИЯ ЮБИЛЕЙ¹

Margreta GRIGOROVA

University of Veliko Tarnovo St. Cyril and St. Methodus, Veliko Tarnovo, Bulgaria

e-mail: margretag@yahoo.com

GEORGI DIMOV (1918–1994) IN THE LIGHT OF HIS CENTENNIAL

2018 marks one hundred years since the birth of Georgi Dimov – the fourth rector of the University of Veliko Tarnovo – UVT (1968–1970). The text introduces the path of the scholar, professor and rector, his merits and contributions. Georgi Dimov graduated from Romance studies at the University of Sofia in 1943, and defended his doctoral thesis in Italy in 1943. As an academic at UVT he taught mainly courses in Bulgarian literature. His scholarly research was mostly related to the history of Bulgarian literary criticism and the national literary process (in a comparative international context). He is credited with the integration of the Bulgarian Academy of Sciences with the University of Veliko Tarnovo. Between 1976–1983 he was a visiting professor in Italy (Naples, Rome, Pisa, Bologna) and he organised five Italian-Bulgarian conferences. He was a visiting professor at the Sorbonne (1967) and a member of The Annales school (École des Annales). He participated in a number of international congresses and conferences: at Yale University and universities in Warsaw, Budapest, Moscow, Ljubljana, Belgrade, Prague, Athens, Bucharest.

Key words: Georgi Dimov, centennial, history of St. Cyril and St. Methodus University of Veliko Tarnovo, the Bulgarian Academy of Sciences, history of Bulgarian literary criticism, Italy.

---

¹ Текстът е представен като мултимедийна презентация при откриването на Филологическата конференция (8–9 юни 2018 г.), посветена на 100-годишнината на проф. Георги Димов. В негова чест бе открита паметна плоча и бе представен Архивът на професора от доц. д-р Анка Игнатова – с материали, предоставени от неговия син г-н Христо Димов.

Отгде да започна, какво да припомня от живота на една институция, с която съм свързан съдбовно още от нейните първи стъпки та чак до наши дни...

Във Великотърновския университет преподавам от първата учебна година, от неговото откриване през 1963 г. като висш педагогически институт.

Интересни бяха първите стъпки на всички ни...

Георги Димов
Великотърновски университет „Кирил и Методий“ 1963 – 1988.
Спомени за неговото създаване и изграждане

Първостроителят

През 2018 г. се навършват сто години от рождението на професор Георги Димов, един от светлите първостроители и първи ректори на Великотърновския университет, чиято мисия може да се назове апостолска. Както сам посочва в спомените си, свързан е „съдбовно“ с „първите стъпки“, с трудните, но окрилени първи дни и години на изграждането, когато на светлото възвишение я има от днешните сгради само библиотеката, а останалото предстои да израсне след ремонт на старите трудови казарми и други заварени постройки². Там са и двата бора като два стража, част от символния пейзаж на великотърновската Алма Матер, а духовно-интелектуалната архитектура на първия извънстоличен университет изпреварва и води след себе си материалната. Трябва да си дадем сметка за какво отливане на основите става дума и с каква отговорност първите преподаватели и ръководители на ВТУ градят академичния живот и традиция в национален и международен контекст, създават научно-преподавателски и ръководен екип, подготвят свои възпитаници и следовници и същевременно със страстна посветеност работят върху научните си трудове.

През есента на 1863 г., първа за ВТУ, Георги Димов „стъпва на търновска земя като вече утвърден литературен историк от Института за литература към БАН“, където продължава да расте научната му кариера (Радев 2003: 58), за да участва в комисиите, провели изпитите за първите асистенти. Малко

---

² В сградата на Университетската библиотека се намират аудитория 1 (най-голямата) и аудитория 4, които днес са читалня и Печатна база, ателиета и Ректорат на втория етаж. Подробно за изграждането на материално-техническата база на ВТУ пише Стефан Марков, първият помощник-ректор. (Вж. Марков 1988: 83–94).

по-късно се включва в учебния процес с лекционен курс по история на новата българска литература. Във Великотърновския университет води обучението по дисциплини, представящи развоя на българската литература преди и след Освобождението, но романист по образование, той мисли и работи винаги в богат международен контекст – едно от най-важните измерения на неговите заслуги. С Италия и Франция са свързани и редица негови научни инициативи.

Заслужава първостепенно внимание ролята му в генеративната връзка между Българската академия на науките и университета в старата столица – от БАН идват мнозина от първите преподаватели, нейни мисионери са и първите ректори. Георги Димов е научен сътрудник в академията от 1949 г., а през 1967 г. е избран за професор. През 1966–1974 е зам.-директор на Института за литература, а през периода 1974 – 1988 е ръководител на Единния център за език и литература. Приносът му към интеграцията на БАН и ВТУ е изключително значим и продължава през цялото време на неговата дейност. От голямо значение е и позицията му в авторитетното списание „Литературна мисъл“ (член на редакцията от 1967 г., зам.-г. редактор през периода 1976–1990).

Георги Димов е четвъртият ректор на ВТУ (1968–1970) след чл.-кор. Александър Бурмов (1963–65), проф. дфн Пеньо Русев (1965–1966) и проф. дин Станчо Ваклинов (1967–1968). „Приех отговорния пост с много колебания, защото виждах, колко много проблеми от най-различно естество трябва да бъдат решавани, но веднъж приел, аз с готовност отдадох сили, опит и знание“ – пише в спомените си той и веднага очертава стратегическата си задача – висок академизъм във всички сфери на университетския живот: „Мисълта да издигна на академична висота учебно-педагогическата, научно-изследователската, административно-организационната, социално-битовата, гражданско-нравствената дейност ме занимаваше непрестанно.“ (Димов 1988: 38)

Проф. Димов поставя тази цел в основата на изготвената от него програма за развитието на ВТУ. Една от първите крачки в изпълнението ѝ е засилването на функционалната интеграция с БАН. Подписан е договор за перспективно сътрудничество, благодарение на който националният и международният развой на българската наука непосредствено приобщава младата великотърновска институция. Не само български, но и чуждестранни учени започват да гостуват във ВТУ.

В програмата на Георги Димов за пръв път е развито предложението за прерастването на Висшия педагогически институт „Братя Кирил и Методий“ в университет. За съжаление тази идея първоначално не среща разбиране и подкрепа от софийска страна. Георги Димов не се отказва и я следва докрай. През 1969 г. се провежда Първата съвместна конференция с БАН, посветена на Св. Константин Кирил Философ, на която отново представя и защитава своето предложение, печелейки все повече подкрепа, включително в тогавашното партийно ръководство, от което зависи и съдбата на ВТУ. Две години по-късно, през 1971 г. се случва обявяването на младия висш институт за университет.

В концепцията на четвъртия ректор е вграден царственият културен дух на старата столица, духът на Школата на патриарх Евтимий и на последното българско царство, извисява ръст високата традиция, която продължава да изпитва бъдещето. Университетът и градът взаимно озарават образите си. „Трябваше наистина да се утвърди съзнание за особения характер и задачи на една такава научна институция, която за разлика от всякакви други има необозрими възможности за възмогане на духовно-интелектуалния живот, за възвръщане и умножаване на някогашната културна слава на Търновград“ – четем в спомените му. (Димов 1988:40)

Академичният стил на проф. Георги Димов личи както в съдържанието и организацията на образователната и научна работа, така и в отношението към ритуалите и символите на великотърновската Алма Матер. Въвежда прозвонването на академично слово от Ректора на студентския празник, носенето на ректорско отличие по време на тържествени събития, традицията новохабилитираните да изнасят встъпителна лекция.

Не по-малко е вниманието му и към битовите и социални проблеми на учещите и преподаващите – по негова инициатива е открит студентски стол в града (на мястото на бивш ресторант в партерния етаж на преподавателския блок).

Георги Димов разбира и прилага творческото и екипното начало в научните и образователни дейности – организира семинари и учебни екскурзии, които са по същество поклоннически пътувания към свящото в българската история и култура, вдъхновяват и свързват духом, надхвърлят строгата геометрия на учебните зали. И в неговата памет, и в тази на колегите и студентите му остава завинаги незабравимият спомен за вълшебната майска вечер в „тихия двор с белоцветните вишни“ край къщата на Димчо Дебелянов, която изживяват като пътуване в света на стиховете му (Димов 1988: 41).

За Георги Димов – синовни спомени в „минало несвършено“

Озарен от свящото поклонничество е образът на Георги Димов, който остава в синовните спомени на неговите възпитаници и по-млади колеги. За емблематичния ни фолклорист Анчо Калоянов незабравими остават лекциите по възрожденска литература, на които нашата домашна традиция се извисява в европейски контекст: „Четеше ни въодушевено лекции, в които отец Паисий равнеше ръст с титаните на Ренесанса в Европа, а ние малко стреснати недоумявахме в предверието на Храма на литературата (Калоянов 2000: 19)

Глаголното време в тези спомени е „минало несвършено“ и в неговия безкрай са се ширнали поляните край Копрившица по време на събор по надпяване, където се състои по думите на бъдещия фолклорист първата му истинска среща с професор Димов. Тогава ученикът вижда учителя си да „рипа младежки на хорото“ – това българско тайнство на сливане със светия кръг на народната сила и традиция. Ръка за ръка с този урок по мъдра жизненост

вървят интелектуалните напътствия, прощъпулникът на първите публикации във вискателното списание „Литературна мисъл“.

За научните си посвещения под крилото на Георги Димов Калоянов пише: „В първите години на моето битие като асистент по фолклор проф. Георги Димов ме поведе на поклонение (смятам, че точно се изразявам) при акад. Михаил Арнаудов. Сам той е бил негов помощник при работата над тома с песни на д-р Ст. Ватев, записани от Софийско, излязъл през 1942 г. в поредицата Сборник за народни умотворения. (...) С малко притеснение, че е изповедно, нареждам веригата – аз съм студент на проф. Георги Димов, той – на Михаил Арнаудов, а той пък – на Иван Шишманов“. (Калоянов 2000: 21) Така е предаван заветът на научното посвещение, образува се верига на приемственост, която по-късно Калоянов подава на своя наследник – великолепния ни фолклорист Тодор Моллов. Не напомня ли тази верига за хващането на хорото, в чийто кръг се стремят да влязат младите и да умеят стъпките...

Други синовни спомени – този път на слависта и българиста професор Николай Даскалов, за когото и самият Георги Димов пише в спомените си като за следовник – за вдъхновеното му слово в двора с „белоцветните вишни“ (Димов 1988: 41). Подобно на Анчо Калоянов, Николай Даскалов също е измежду „забелязаните“ и ценените. В неговите синовни спомени Георги Димов е „един удивителен човек с голямо сърце и благородна душа, смутен, обезпокоен и объркан от човешката агресивност и човешката омраза, но съхранил като тъжна привилегия своята вяра в нравствено-хуманитарното предназначение на културата“, „един от последните от поколението на българските литератори, които изживяха трагедията на своя възрожденски дух“ (Даскалов 2000: 12). „И все си мисля – пише в спомена си Даскалов – какво взехме ние от обаятелното му упорство, с което вярваше в хуманитарната наука и култура“. И остава с надеждата, че взетото е „частица от неговата човешка и културна солидарност“, с която вярва в хуманитарната наука и култура (Даскалов 2000: 12).

Когато през 1991 г. Николай Даскалов е на лекторат в Братислава, той получава писмо, пълно с топлина, подкрепа и споделена близост, но и с голяма тревога, защото в него Димов пише за тревогите си от балканските войни през 90-те, за разрушенията на Дубровник и за прехода в България, спомняйки си за Втората световна война и намирайки аналогии. Гнети го мисълта за това, че интелигенцията се поддава на вербуване от хора, лишени от всякакъв морал. Писмото преминава в щастлива тоналност, когато професор Димов заговаря за възможностите пред талантливото перо на следовника, когато отправя бащинска благословия. След години, когато Георги Димов вече не е на този свят, Николай Даскалов получава от съпругата му закъснял подарък – картина, купена в Италия и поставена в плик с надпис „За Николай Даскалов – по случай петдесетгодишния му рожден ден“. В писмото ѝ чете: „обичаше те, като свой син...“³

---

³ Текстът на писмото, датирано от 28.12.1997 г., ми е предоставен от проф. Николай Даскалов (бел. моя М. Г.)

Немалко пише за всички заслуги, научни приноси и за личността на Георги Димов българистът литературовед Страхил Попов, обобщавайки: „Самото му присъствие придаваше авторитет... Георги Димов бе една комплексна личност, последната ренесансова фигура в България.“ (Попов 2000: 27–28).

Направеното от Георги Димов за следовниците и научно-преподавателския екип на ВТУ печели признаването му за „ръководител на научно-кадровия потенциал в национален мащаб“, „най-значителен строител на кадровата политика на Университета. Почти всички преподаватели (независимо от специалността си) получават неговата компетентна помощ, изявяваща се не само в съответните научни изследвания, но и в далновидното прогнозиране на бъдещи солидни разработки.“ (Попов 1988: 11). Изключително ценна е дейността му за развитието на катедрите: „История и теория на литературата“, „Чужди литератури“ (по-късно реструктурирани) и катедра „Българска литература“. Многобройни са неговите докторанти и новопостъпили асистенти, към които той се отнася с научна опека, отговорност и бащинска загриженост.

„В лекциите си пред чуждестранни и български студенти той се стремеше да създаде празничност“ – пише за него Радослав Радев. – „Умееше не само да насърчава младите таланти в литературата и науката – той ги приемаше като благовест за културата ни“ (Радев 1995:147).

Топлата диря на благодарността и признанието личи в спомените на преките му следовници и заслужава да бъдат разказана на следващите поколения.

Международните измерения

Като учен, чиито първи стъпки и последни десетилетия са „дълбоко свързани“ и „духовно възвисени от връзката с Италия“ вижда Георги Димов Искра Арнаудова. (Арнаудова 2000: 33). Очевидно е, че ренесансовото в личността му, подчертавано и от други, е запазено от средиземноморския дух на страната – люлка на Ренесанса. С Италия той е свързан на първо място чрез образованието си, което става решаващ фундамент на научните му интереси (1937–1943). После идват годините и десетилетията на неговата преподавателска и научна дейност, когато „със своята активна дейност като професор в Италия от 1976 до 1983 г. Георги Димов успява да осъществи идеала си за обогатяване и развитие на българознанието.“ (Арнаудова 2000: 38). Италианската култура е важна отправна точка в биографията, мисленето и нагласите му, пристанище от което тръгва и към което се връща.

През 1941 г. Димов завършва романска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ с френски и италиански, а през 1942 г. вече е докторант в прочутия Падуаански университет, където някога учат ренесансови творци, сред тях и „кралят на полските поети“ Ян Кохановски. Под ръководството на литературния историк проф. Натале Бузето Димов пише изследване за романа на Антонио Фогацаро (1842–1911) „Малък старинен свят“. Това се случва в годините

на Втората световна война, която завинаги оставя неспокойната си следа в душата и мислите на Димов.

С Италия остава свързан през целия си живот. Следи внимателно развоя на българистиката там, интересуват го италианско-славянските релации и контакти. През 1958 г. на страниците на „Литературна мисъл“ публикува текст за приносния характер на „История на българската литература“ от Лавиния Бориеро, през 1965 г. студията си за българската рецепция на Данте, поместена в московското издание на сборника „Данте и славяните“.

Следва споменатият период 1976 – 1983 г. Георги Димов е одобрен с пълно мнозинство от Академическия съвет на Ориенталския университетски институт в Неапол за гост преподавател. През посочения период чете и специализирани курсове в университетите в Рим, Пиза, Болоня. В личните си записки набелязва следните задачи: привличане на внимание към българската проблематика; обогатяване на библиотеките в Рим и Неапол с български издания; активни двустранни форми на сътрудничество. (Арнаудова 2000: 37)

Особено важно за научните му инициативи по това време е сътрудничеството с италиански учени слависти – съратници и приятели с международна слава. Сред тях са: Рикардо Пикио (чуждестранен член на БАН от 1981 г. и носител на Международната „Св. св. Кирил и Методий“ за 1984 г.), Санте Грачоти (създател на една от най-добрите славистични библиотеки в Италия, познавач на поезията на Атанас Далчев), Джузепе дел Агата (дългогодишен президент на Италианската асоциация на славистите, изследвач, преводач и приятел на Йордан Радичков).

Още през първата учебна година на италианската си дейност Георги Димов подема съвместна инициатива, която дава плод през следващите години: поредица от общо 5 италиано-български конференции за 7 години, в чиято организация участва активно. Подготовката започва почти веднага, като за целта Димов се свързва с проф. Санта Грачоти (когото познава от предишни славистични конференции) и предлага първата конференция да бъде посветена на Петър Парчевич. Състои се в Неапол през 1979 г.

Когато говорим за връзките с Италия, трябва да отбележим, че Георги Димов изповядва католическото вероизповедание. Родното му село Покрован в Източните Родопи се счита за единственото село в тази област с униатско вероизповедание, за разлика от други региони в България (Свищовско, Пловдивско), изповядващи католицизъм.

Макар и Италия да изпъква най-силно в международния контекст на направеното от Георги Димов, трябва да отбележим, че на много високо ниво протичат и международните му контакти с Франция, където през 1967 г. е гостуващ професор в Школата за висши научни кадри към Сорбоната (École Pratique des Hautes Études) с лекции на тема: „Културноисторически и социологически подход при изследване на българската литература“. Става член и на Член на обществото на анализите (École

des Annales), историографска школа, към която принадлежат Лусиен Февр, Фернан Бродел, Жак льо Гоф. Получава покана лично от френския президент за националния празник на Франция 14 юли. През 1968 г. е удостоен с Почетен медал Алфонс дьо Ламартин.

През периода 1974–1975 г. Георги Димов става посланик на българската славистика отвъд океана. Участва в Четвъртия международен конгрес, посветен на епохата на Просвещението в Йейлския университет (The Fourth International Congress on the Enlightenment held July 12–20, 1975, at Yale University) с доклад за южнославянските литератури през XVII-XVIII в.

Освен споменатите международни участия, проф. Георги Димов изнася доклади и на международни конгреси и конференции във Варшава, Будапеща, Москва, Люблина, Белград, Прага, Атина, Букурещ.

Българистични заслуги

Романистът Георги Димов е един от най-мощните ни българисти. Неговите българистични публикации заемат най-обширна част в библиографията му. (Попова 1988).

Сред българистичните заслуги на Георги Димов изпъква като най-мощен и дълготраен проект делото на Иван Шишманов, личност, които се утвърждава и като негов научен патрон. Изследванията на това дело го съпровождат през целия му научен път и все повече се окрупняват. „На него – и на никой друг! – българската култура актуализирането на Иван-Шишмановото дело в променилата се ситуация след 1944 г. – подчертава категорично Иван Радев. (Радев 2003: 59) „Сякаш възприел нещо от апостолската мисия и възрожденския патос“ на своя патрон в науката, той непрекъснато „разширява извоювания терен“ – пише Иван Цветков (Цветков 1990: 13). Личността и заслугите на Шишманов са обект още на първата му монография, след която подготвя три тома събрани съчинения на учения, един том от поредицата „Български критики“, популярен очерк, стигайки до монументалната монография „Иван Шишманов – строител на българската национална наука и култура“ (1988). По думите на Иван Цветков „истинската заслуга на проф. Георги Димов“ е разглеждането на Иван Шишманов като литературен историк и културолог от най-висока европейска класа, като учен компаративист, осъзнал и утвърдил така рано някои от фундаменталните принципи на съвременното българско литературознание“ (Цветков 1990: 14)

Но както обръща внимание Маргарита Каназирска, монументалното изследване на постигнатото и извървяното от Шишманов е въпрос на изясняване на теоретични и исторически възгледи за развитие на българската литература и култура в компаративистичен план. „Проучвайки в дълбочина научното дело на Шишманов, Георги Димов формулира теоретичните аспекти

на неговия сравнително-исторически подход; върху тази плоскост, осмисляйки направеното от предходниците, включително и от Шишманов, той гради и собствените си виждания за ролята, значението и необходимостта от сравнително-исторически и сравнително-типологически изследвания, които могат да разкрият многостранното взаимно обогатяване и процъфтяване на сродни литератури, на съзвучие в книжовни, естетически и художествени явления.“ (Каназирска 1990: 19).

Фундаментални са заслугите на Георги Димов в изследването на делото на Михаил Арнаудов, в осмислянето и представянето на националния литературен процес, в историята на естетическата и критическата мисъл преди и след Освобождението. Като историк на литературната ни критика той изпъква в монографиите „Българската литературна критика през Възраждането“ (1965), „Иван Вазов и българската литературна критика“ (1974), сборника „Литературна критика и литературен процес“ и както отбелязва академик Иван Радев посочените книги са „постъпи към една солидна „История на българската литературна критика“, към която проф. Димов се стреми през целия си живот. (Радев 2003: 60).

Вместо заключение

Настоящият текст е написан от славист, възпитаник на поколението филолози, възпитано от Георги Димов, със съзнанието, че е важно направеното от него да бъде разказвано и предавано нататък. За пишещия този текст дълго време Георги Димов беше част от историята на Великотърновската Алма матер, автор на няколко важни литературно-исторически книги, портрет на стената на приветливата Втора аудитория, който гледаше към студентите и задаваше въпроси, личност, за която бе слушал и чел от своите учители. Тези измерения продължават да бъдат важни.

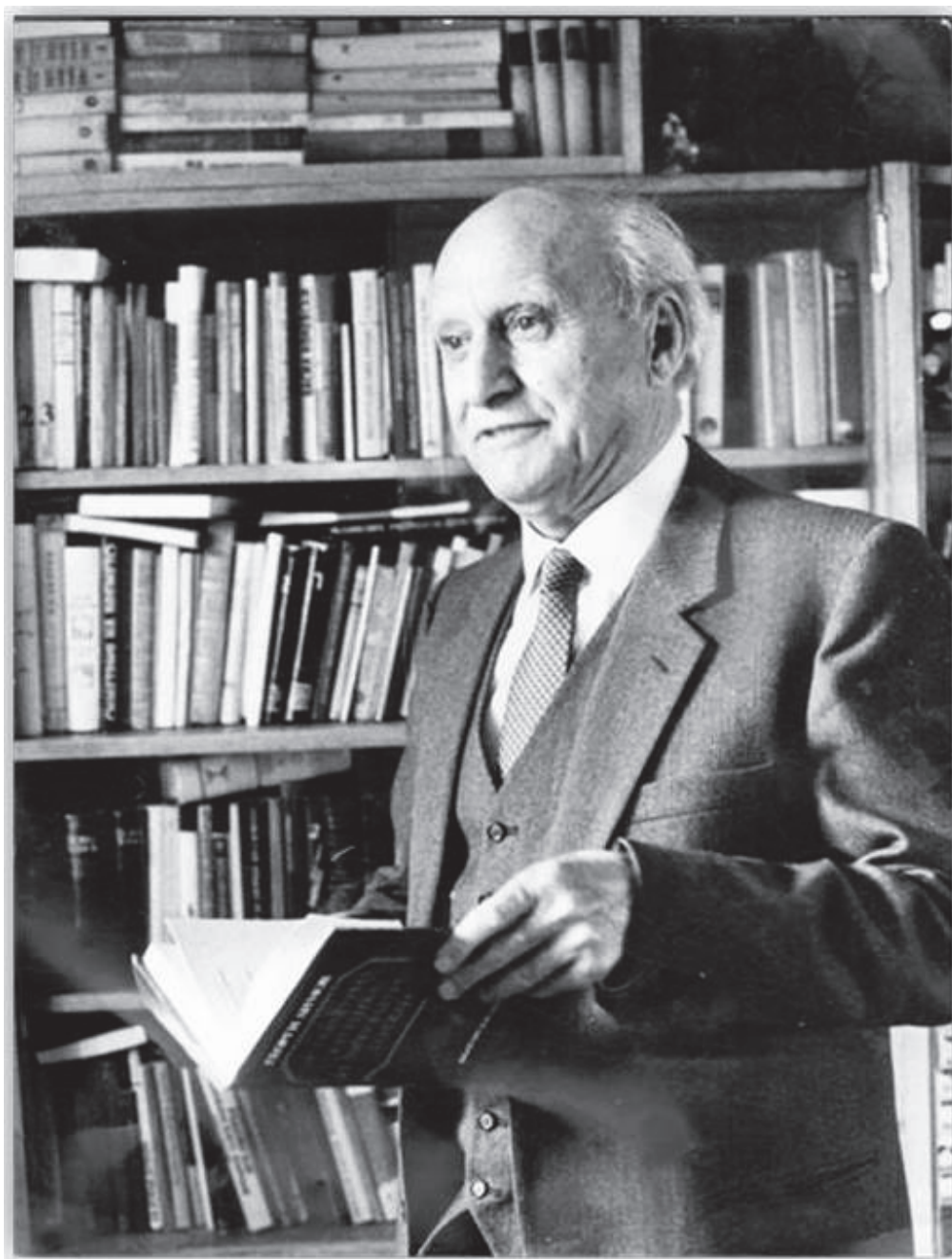
Но Юбилеят стана повод за преоткриване и личен досег, за красиви открития, които показват (за кой ли път) колко важно е сами да посегнем към познанието, да открием своята важна истина зад имената, текстовете и заслугите, да я споделим с надеждата, че и следващите след нас ще продължат да го правят. За тях Георги Димов ще сочи път и ще дава пример, по-силен от изтичащото време.

ЛИТЕРАТУРА

Арнаудова 2000: Арнаудова, И. *Георги Димов и Италия*// Филологически сборник в чест на проф. д-р Георги Димов (1918–1994), Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 2000, 33–41./ **Arnaudova 2000:** Arnaudova, I. *Georgi Dimov I Italiya*// Filologicheski sbornik v chest na prof. dr Georgi Dimov (1918–1994), Univ. Izd. Sv. Sv. Kiril I Metodiy, 2000.

- Данчев 2000:** Данчев, Г. *Страници от спомените ми за проф. д-р Георги Димов*// Филологически сборник в чест на проф. д-р Георги Димов (1918–1994), Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 2000, 15–19./ **Danchev 2000:** Danchev, G. *Stranici ot spomenite mi za prof. dr Georgi Dimov*// Filologicheski sbornik v chest na prof. dr Georgi Dimov (1918–1994), Univ. Izd. Sv. Sv. Kiril I Metodiy, 2000.
- Даскалов 2000:** Даскалов, Н. *Един удивителен човек*// Филологически сборник в чест на проф. д-р Георги Димов (1918–1994), Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 2000, 12–15./ **Daskalov 2000:** Daskalov, N. *Edin udiwitelen chovek* //Filologicheski sbornik v chest na prof. dr Georgi Dimov (1918–1994), Univ. Izd. Sv. Sv. Kiril I Metodiy, 2000.
- Димов 1988:** Димов, Г. *С любов и грижи за едно национално дело*// Великотърновски университет „Кирил и Методий“ 1963–1988. Спомени за неговото създаване и изграждане, Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 1988, 33–48./ **Dimov 1988:** Dimov, G. *S lyubov I grizha za edno nacionalno delo*. Velikotarnovski universitet “Kiril I Metodiy”. Spomeni za negovoto sazhdane I izgrazhdane, Veliko Tarnovo, Univ. izd. „Sv. Sv. Kiril i Metodiy”, 1988.
- Калоянов 2000:** *За професор Георги Димов – синовно, в минало несвършено*// Филологически сборник в чест на проф. д-р Георги Димов (1918–1994), Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 2000, 19–22./ **Kaloyanov 2000:** Kaloyanow, K. *Za professor Georgi Dimov / sinowno, w minalo nesvarsheno*//Filologicheski sbornik v chest na prof. dr Georgi Dimov (1918–1994), Univ. Izd. Sv. Sv. Kiril I Metodiy, 2000.
- Каназирска 1990:** Каназирска, М. *Аспекти на сравнителното литературознание в българо-руските литературни връзки в научните изследвания на Георги Димов*// Проблеми на литературната наука, история и критика. Сборник в чест на 70-годишнината на проф. д-р Георги Димов, Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 1990, 17–21./ **Kanazirska 1990:** Kanazirska, M. *Aspekti na sravnitelno literaturoznanie w bylgaro-ruskite literaturni wrazki w nauchnite izsledvaniya na prof. Dr Georgi Dimov*//Velikotarnovski universitet “Kiril I Metodiy”. Spomeni za negovoto sazhdane I izgrazhdane, Veliko Tarnovo, Univ. izd. „Sv. Sv. Kiril i Metodiy”, 1988.
- Марков 1988:** Марков, С. *Как се създаде материално-техническата база на Великотърновския университет* // Великотърновски университет „Кирил и Методий“ 1963–1988. Спомени за неговото създаване и изграждане, Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 1988, 83–94./ **Markov 1988:** Markov, S. *Kak se sazhdade materialno-technicheskata baza na Velikotarnowskiya universitet*//Velikotarnovski universitet “Kiril I Metodiy”. Spomeni za negovoto sazhdane I izgrazhdane, Veliko Tarnovo, Univ. izd. „Sv. Sv. Kiril i Metodiy”, 1988.
- Попов 1990:** Попов, С. *С признание и любов към науката и духовните ценности*// Проблеми на литературната наука, история и критика. Сборник в чест на 70-годишнината на проф. д-р Георги Димов, Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 1990, 5–13./ **Popov 1990:** Popov, S. *S priznanie I lyubov kam naukata I duhovnite cennosti*// Problemi na literaturnata nauka, istoriya I

- kritika. Sbornik w chest na 70-godishninata na prof. dr Georgi Dimov, Veliko Tarnovo//Univ. Izd. Sv. Sv. Kiril i Metodiy.
- Попов 2000:** Попов, С. *Незабравими мигове*// Филологически сборник в чест на проф. д-р Георги Димов (1918–1994), Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 2000, 22–25./ **Popov 2000:** Popov, S. *Nezabrawimi migove*// Filologicheski sbornik v chest na prof. dr Georgi Dimov (1918–1994), Univ. Izd. Sv. Sv. Kiril I Metodiy, 2000.
- Попова 1988:** Попова, П. *Георги Димов. Библиография*, Велико Търново: Унив. изд. Св. св. Кирил и Методий, 1988./ **Popova 1988:** Popova, P. *Georgi Dimov. Bibliografia*, Veliko Tarnovo: Univ. izd. Sv. Sv. Kiril I Metodiy.
- Радев 1995:** Радев, Р. *Димитър Димов. In memoriam*// Език и литература, 1995, кн.2, 146–147./ **Radev 1995:** Radev, R. *Dimitar Dimov. In memoriam.* // Ezik I literatura, kn. 2, 1995.
- Радев 2003:** Радев, И., *Професорите във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ 1963–2003*, Кратки очерци, Университетско издателство, Велико Търново, 2003, 58 – 61./ **Radev 2003:** Radev, I. *Profesor doctor Georgi Dimov*// Profesorite vav VTU “Sv.sv. Kiril I Metodiy”
- Цветков 1990:** Цветков, И. *Георги Димов – изследовател на научното дело на Иван Шишманов като славист*// Проблеми на литературната наука, история и критика. Сборник в чест на 70-годишнината на проф. д-р Георги Димов, 13–17./ **Tsvetkov 1990:** Tsvetkov, I. Problemi na literaturnata nauka, istoriya I kritika. Sbornik w chest na 70-godishninata na prof. dr Georgi Dimov, Veliko Tarnovo//Univ. Izd. Sv. Sv. Kiril i Metodiy.

Проф. д-р Георги Димов в кабинета си

Георги Димов и Георги Данчев

Георги Димов със студенти на учебна екскурзия

Георги Димов със студенти при двата бора пред Ректората на ВТУ

Професор Георги Димов в Рим, във Форумата (горе отдясно)

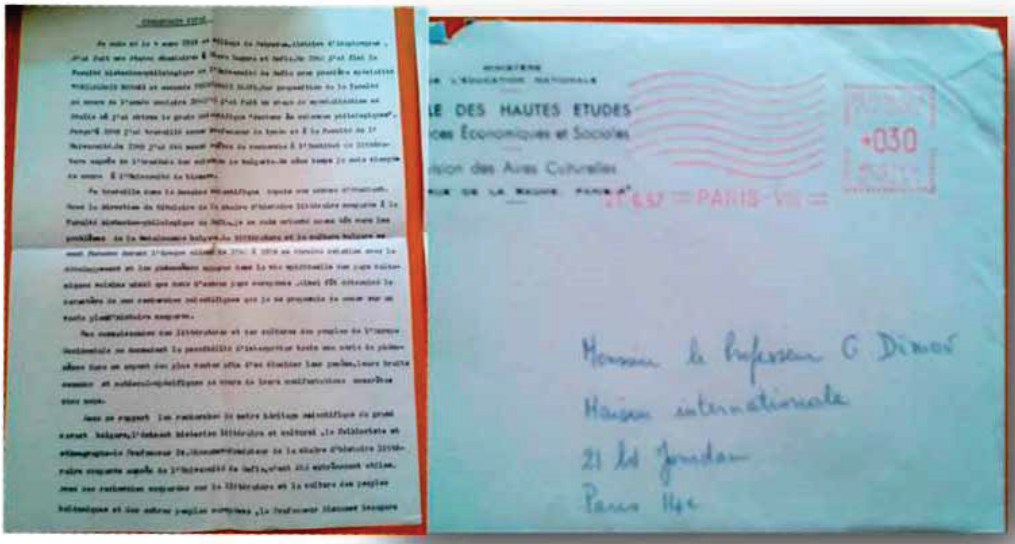

Професор Георги Димов в Италия, пред Капитолия

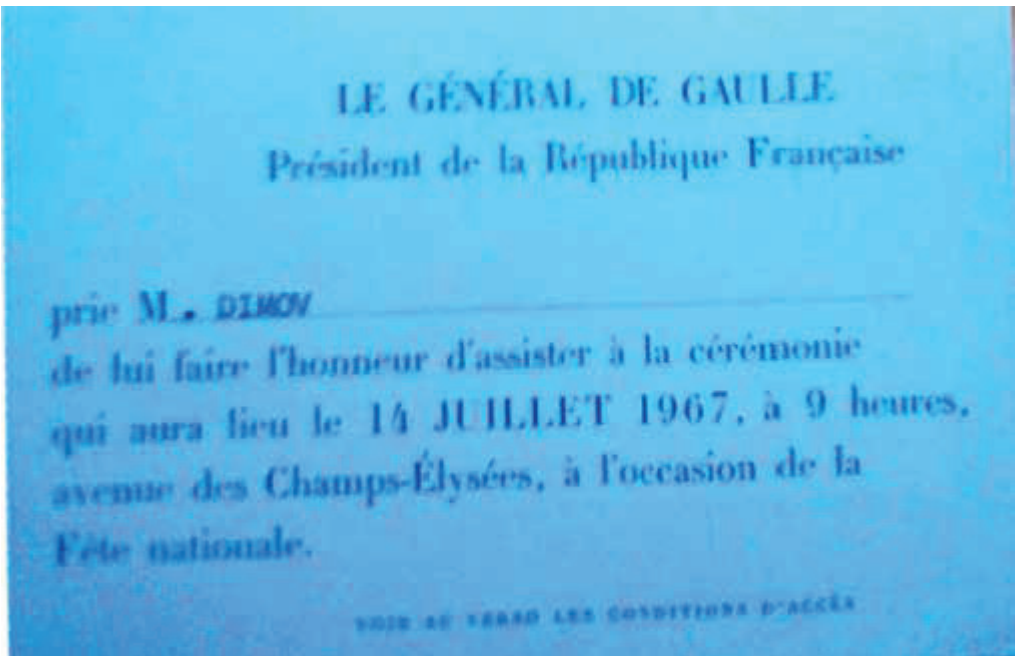

Преподавателската карта на Георги Димов по време на гост лекциите му в Школата за обучение на висши научни кадри в Сорбоната

Писмо до Георги Димов от Школата за обучение на висши научни кадри в Сорбоната

Покана от френския президент за празненство по случай Националния празник 14 юли

Аерограма от Йейлския университет във връзка с участието на Георги Димов в Четвъртия международен конгрес, посветен на Просвещението

Професор д-р Георги Димов при бюрото в кабинета си

